

[Axel Dam.]

spiller ingen Rolle for mig. Nej, dèr synes jeg, at der er Grund til at individualisere efter Forbryderens Betalingsevne — hvis jeg da maa sige Forbryderens, det er jo et stygt Ord, men saa kan jeg sige Lovovertræderens.

Med Hensyn til § 14 er der et Spørgsmaal, jeg gerne vil stille. Der staar:

„Handlinger, der gør Indgreb i andres Retsgoder, er straffri, naar Omstændighederne berettigede den handlende til at anse Handlingen som nødvendig for at afværge en truende Skade.“

Det kan vi finde baade betimeligt og rimeligt men der staar ikke noget om, hvorvidt den paagældende tillige skal være fri for Erstatningspligt, og det synes jeg ikke, han skal være. Naar man gør Indgreb i andres Retsgoder for at værge sine egne — selv om det er et stort Retsgode, man værner, og kun et ringere, man ødelægger for en anden Part — synes jeg, man skal være erstatningspligtig, og det er man maaske ogsaa; jeg kender ikke de mange Lovbestemmelser, der findes udenfor Straffeloven, men i selve Straffelovforslaget finder jeg Erstatningsansvaret for lidt omtalt.

I § 127 — det tør jeg vel neppe nævne — anføres det som strafbart at unddrage sig Krigstjeneste. Det er kedeligt, at det skal være strafbart at unddrage sig noget, som man efter vor Mening ikke er moralsk forpligtet til, og som det nu fremlagte Militærforslag vil fritage en for Forpligtelse til. Men muligvis falder denne Bestemmelse bort, hvis det saakaldte Afrustningsforslag vedtages.

Jeg maa varmt slutte mig til den Ændring, som det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen bebudede, nemlig at det ikke skal være strafbart at udvise saadan Hjælpssomhed overfor Medlemmer af ens Familie, en Fader eller andre nærstaaende, der ellers betragtes som smukke Handlinger.

I § 261 finder jeg med Glæde Ordene „berettiget Varetagelse“ anført. Det glæder mig, at Ordet „berettiget“ kan bruges i en Lov uden at blive mødt med den Beskyldning for Uklarhed, som det mødte, da vi i sin Tid foreslog det indført i den saakaldte Tugthuslov.

Bestemmelserne om Straf for Medhjælp

til Selvmord har jeg udførligt udtalt mig om forrige Gang. Der foreligger nu et Tilfælde fra Paris, det stod i Bladene i Dag, hvor en Søn hjalp sin Moder af med Livet, da hun laa under frygtelige Lidelser og var opgivet af Lægerne. Jeg finder det noget brutalt, at man skal betragte slikt som strafbart. Det kunde da kun, mener jeg, motiveres ud fra religiøse Synspunkter, men den borgerlige Stat har jo ingen Berettigelse til at lægge specielt religiøse Antagelser til Grund for sin Lovgivning i Straffesager. Derfor finder jeg ogsaa, at den Pjece, der vistnok er omsendt til ærede Medlemmer af Rigsdagen med Spørgsmaalet: Er det kristeligt at straffe? er ganske irrelevant her, da dette høje Ting jo ikke er en Kirkeforsamling, som skal tage Stilling til eller kanonisere kirkelige Dogmer. Man maa, som det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen udtalte, tage Hensyn til, hvad der er det praktisk virksomme i Straffen, og der hævder vi netop, at Hævdelsen af Vederlagsprincippet er i høj Grad virksomt. Det giver Forbryderen eller Lovovertræderen en Anskuelsesundervisning i Omfanget af den Skade, han har forvoldt, og den Pligt, han har til at erstatte den. Derfor finder vi ogsaa, at Frihedsberøvelse, Indespærring i Fængsel, egentlig kun burde bruges overfor Forbrydere, der er farlige for deres Omgivelser, medens de, der blot skal tvinges til at oprette den Skade, de har gjort, oftere og lettere vil blive i Stand til dette, naar de faar Lov til, eventuelt under Tilsyn og Politikontrol, at arbejde paa den Maade, de er uddannede til, paa at afbetale den Gæld til Samfundet og til enkelte Medborgere, som de er kommet i. Vi finder i og for sig noget irrationelt i at tilmaale Fængselsstraf paa bestemt Tid. Vi vilde finde det rimeligere, at Straffens Varighed var afhængig af, hvor meget den skyldige gjorde for at afbetale den Gæld, han er kommet i, saa Straffen ad den Vej kunde afkortes og han selv til Dels være Herre over, om den skulde være langvarig eller ikke.

Med Hensyn til hvilke Handlinger der skal være strafbare eller ikke, kunde vi fra vor Side nok ønske Kapitlet om personlig Frihed noget udførligere. Bl. a. har det altid været udtalt fra vor Side, at den